Φρυνίχου ἐκλογὴ Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων

Φρύνιχος Κορνηλιανῷ εὖ πράττειν

Τήν τε ἄλλην σου παιδείαν θαυμάζων, ἣν διαφερόντως ὑπὲρ ἅπαντας ὅσοις ἐγὼ ἐνέτυχον πεπαίδευσαι, καὶ δὴ καὶ τοῦτο θαυμάσας ἔχω, τὸ περὶ τὴν τῶν καλῶν καὶ δοκίμων ὀνομάτων κρίσιν. ταῦτ᾽ ἄρα κελεύσαντός σου τὰς ἀδοκίμους τῶν φωνῶν ἀθροισθῆναι πάσας μὲν οὐχ οἷός τ᾽ ἐγενόμην τὰ νῦν περιλαβεῖν, τὰς δ᾽ ἐπιπολαζούσας μάλιστα καὶ τὴν ἀρχαίαν διάλεξιν ταραττούσας καὶ πολλὴν αἰσχύνην ἐμβαλλούσας. οὐ λανθάνει δέ σε, ὥσπερ οὐδ᾽ ἄλλο τι τῶν κατὰ παιδείαν, ὥς τινες ἀποπεπτωκότες τῆς ἀρχαίας φωνῆς καὶ ἐπὶ τὴν ἀμαθίαν καταφεύγοντες πορίζουσι μάρτυράς τινας τοῦ προειρῆσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τάσδε τὰς φωνάς· ἡμεῖς δὲ οὐ πρὸς τὰ διημαρτημένα ἀφορῶμεν, ἀλλὰ πρὸς τὰ δοκιμώτατα τῶν ἀρχαίων. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη, ποτέρως ἂν ἐθέλοιεν διαλέγεσθαι ἀρχαίως καὶ ἀκριβῶς ἢ νεοχμῶς καὶ ἀμελῶς, δέξαιντ᾽ ἂν ἀντὶ παντὸς ἡμῖν σύμψηφοι γενόμενοι τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας· οὐ γάρ τις οὕτως ἄθλιος ὡς τὸ αἰσχρὸν τοῦ καλοῦ προτιθέναι. ἔρρωσο.

Ὅστις ἀρχαίως καὶ δοκίμως ἐθέλει διαλέγεσθαι, τάδε αὐτῷ φυλακτέα.

1 (1) Ἑκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ᾽ ἐθελοντήν. **bBcUq**

2 (2) Ὄπιθεν ἄνευ τοῦ σ μηδέποτε εἴπῃς, ὄπισθεν δέ. **bBcUq** (= SL)

3 (3) Ἱκεσία· καὶ τοῦτο ἀδόκιμον, ἱκετεία δὲ λέγε. **bBcU**

4 (4) Ὑπόδειγμα· οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς λέγεται, παράδειγμα δὲ λέγε. **bBcU(qT)**

5 (5) Ὠνάμην, ὤνασο, ὤνατο· πάντα ἀδόκιμα ὅταν διὰ τοῦ α· τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η, ὠνήμην, ὤνησο, ὤνητο. **bBcU(q)**

Titul. Nu.C, om. BEFT, φρυνίχου ἀττικιστοῦ περὶ δοκίμων λέξεων καὶ μή U γραμματικὴ τοῦ φρυνίχου W marg.
Epistulam praebent bc et B post finem operis alia manu   1 φρύνιχος — πράττειν om. W   4 ὀνομάτων κρίσιν] κρίσιν κρίσιν W   5 οἱός᾽ τ᾽ bB οἷος c   9 καταφεύγοντες c καταπεφευγότες bB   12 δοκιμώτατα bB δοκιμώτερα c   13 ἐθέλοιεν] ἐθέλοι W   14 ἡμῖν σύμψηφοι bB σύμψηφοι ἡμῖν c   15 οὕτως om. EF   αἰσχρὸν τοῦ καλοῦ] καλὸν τοῦ αἰσχροῦ B   17 ante ὅστις add. τμῆμα πρῶτον Ruth., fort. recte (cf. initium libri II) ὅστις — φυλακτέα bB, om. UcTq

---

1 cf. Ael.D. ε 11; Ba. 207, 22 Su. ε 309   2 cf. Philet. 296   3 cf. Praep. S. 77, 1; Antiatt. 100,6   4 Thom. 288,5   5 cf. Philet. 67

---

5 sq. δὲ λέγε U λέγε bB δέ c   7 ὤνατο] ὤνοτο U   ὅταν UbB, om. c

14 (15) Ἀποτάσσομαί σοι ἔκφυλον πάνυ· χρὴ γὰρ λέγειν ἀσπάζομαί σε. οὕτω γὰρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι εὑρίσκονται λέγοντες, ἐπειδὰν ἀπαλλάττωνται ἀλλήλων. **bBc**

41 (44) Σκίμπους λέγε, ἀλλὰ μὴ κράββατος· μιαρὸν γάρ. **bBcUq**

Phrynichus, dans les éditions de: Eitel Fischer, Die Ekloge des Phrynichos, = Sammlung gr. u. lat. Grammatiker, Bd. I [G: Grammatici 21], Berlin New York, 1974

— W.G. Rutherford, The New Phrynichus, London 1881.

CLIV.

Κροῦσαι τὴν θυράν, ἴσως μέν που παραβεβιάσται ἡ χρῆσις· ἄμεινον δὲ τὸ κόπτειν τὴν θύραν.

Phrynichus is much too fine here. Not only was *κρούειν τὴν θύραν* in constant use, but both *θένω* and *ἀράττω*—words in other respects little used, survived in this connection as is proved by Aristophanes (see pp. 6, 10).

The phrase *κόπτειν τὴν θύραν* occurs in Ar. Pl. 1097, Eccl. 976, Ran. 460, Nub. 132, Ach. 403, cp. Nub. 1144, Av. 56; Andoc. 6. 29; Lys. Fr. 45. 4; Dem. 1156. 18; Xen. Hell. 5. 4. 7, Anab. 7. 1. 15.

Whereas *κρούειν τὴν θύραν* is employed in Ar. Eccl. 316, 990; Plato, Prot. 310 A, 314 D, Symp. 212 C; Xen. Symp. 1. 11.

This forms an excellent illustration of the lines on which Phrynichus worked. Like all true scholars, he disregarded exceptions, and considered the knowledge of anomalies not science but pedantry. Till the rules are known—and every usage which is true in three cases out of four should be elevated into a rule—no attempt need be made to elucidate departures from them.